DZIENNIK URZĘDOWY

KOMITETU PRACY I PŁAC

Rok XI | Warszawa, dnia 31 maja 1971 r. | Nr 2 (62)

TREŚĆ:

Poz. Str.

PŁACE

4. **Wyjaśnienie Nr 2** Komitetu Pracy i Płac z dnia 11 lutego 1971 r. w sprawie dopłat do pracowniczych miesięcznych biletów kolejowych i autobusowych . 9

5. **Zarządzenie Nr 10** Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 marca 1971 r. w sprawie stosowania w kombinatach przemysłowych oraz w państwowych przemysłowych przedsiębiorstwach wielozakładowych przepisów uchwały nr 28 Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1971 r. w sprawie premiowania i nagradzania w roku 1971 robotników i pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i nadzorujących je zjednoczeń oraz niektórych innych gałęzi gospodarki (Monitor Polski nr 10, poz. 65) 10

6. **Wyjaśnienie Nr 3** Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 23 marca 1971 r. dotyczące stosowania postanowień uchwały Nr 24/71 Rady Ministrów zmieniającej uchwałę w sprawie norm i zasad wydawania deputatów węglowych 10

7. **Zarządzenie Nr 15** Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 marca 1971 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników ośrodków włączonych do zjednoczeń 11

8. **Zarządzenie Nr 19** Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 maja 1971 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w stołówkach pracowniczych prowadzonych we własnym zakresie przez jednostki budżetowe 11

9. **Zarządzenie Nr 20** Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 maja 1971 r. w sprawie dodatkowego wynagradzania niektórych pracowników domów wczasowych świadczących usługi dla konsumentów nie będących mieszkańcami domów wczasowych oraz niektórych pracowników stołówek i bufetów przyzakładowych wydających posiłki turystom i wczasowiczom 11

PŁACE

4.

WYJAŚNIENIE Nr 2
KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 11 lutego 1971 r.

w sprawie dopłat do pracowniczych miesięcznych biletów kolejowych i autobusowych.

W związku z licznymi zapytaniami dotyczącymi dopłat do pracowniczych i miesięcznych biletów kolejowych i autobusowych — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) — wyjaśnia, co następuje:

1. Sprawę dopłat do pracowniczych miesięcznych biletów kolejowych i autobusowych regulują:
   1) uchwała Nr 278 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1959 r. w sprawie przejazdów kolejami za miesięcznymi biletami oraz zasad ich opłacania (Monitor Polski Nr 72, poz. 378),
   2) Taryfa osobowa i Bagażowa Polskich Kolei Państwowych (Dz. T. i Z.K. z 1965 r. Nr 24, poz. 125),
   3) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 2 sierpnia 1965 r. w sprawie odpłatności za przewozy pracownicze przejmowane przez przedsiębiorstwa publicznego transportu samochodowego (Monitor Polski Nr 41, poz. 235),
   4) zarządzenie Ministrów Komunikacji i Gospodarki Komunalnej z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie odpłatności za przewóz pracowników w transporcie samochodowym na terenie województwa katowickiego (Monitor Polski Nr 8, poz 26).
2. Zgodnie z uchwałą Nr 278 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1959 r. zakłady pracy zatrudniające pracowników zamiejscowych dojeżdżających do pracy kolejami, obowiązane są dopłacać tym pracownikom różnicę pomiędzy ceną pracowniczego biletu miesięcznego ustaloną w/w uchwałą a ceną dotychczasową — obowiązującą do dnia wejścia w życie uchwały, tj. 1 października 1959 r. Obowiązek ten istnieje w stosunku do wszystkich pracowników zamiejscowych dojeżdżających do pracy koleją niezależnie od tego czy przed dniem 1 października 1959 r. dojeżdżali do pracy oraz czy byli zatrudnieni w danym zakładzie pracy.
3. W przypadku, gdy miejsce pracy i miejsce zamieszkania (pobytu) pracownika położone są w granicach administracyjnych danego miasta, w zasięgu obsługi miejskich środków komunikacyjnych — zakład pracy obowiązany jest dopłacać do pracowniczego miesięcznego biletu kolejowego, jeżeli dojazd do pracy koleją jest dogodniejszy dla pracownika.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac **M. Krukowski**

5.

ZARZĄDZENIE Nr 10
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 18 marca 1971 r

w sprawie stosowania w kombinatach przemysłowych oraz w państwowych przemysłowych przedsiębiorstwach wielozakładowych przepisów uchwały nr 28 Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1971 r. w sprawie premiowania i nagradzania w roku 1971 robotników i pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i nadzorujących je zjednoczeń oraz niektórych innych gałęzi gospodarki (Monitor Polski nr 10, poz. 65).

Na podstawie § 12 uchwały nr 28 Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1971 r. w sprawie premiowania i nagradzania w roku 1971 robotników i pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i nadzorujących je zjednoczeń oraz niektórych innych gałęzi gospodarki, zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy kombinatów przemysłowych powołanych na podstawie uchwały nr 193 Rady Ministrów z dnia 23 października 1969 r. w sprawie kombinatów przemysłowych i budowlanych (Monitor Polski Nr 46, poz. 362) oraz państwowych wielozakładowych przedsiębiorstw przemysłowych.

§ 2 Przepisy uchwały nr 28 Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1971 r. w sprawie premiowania i nagradzania w roku 1971 robotników i pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i nadzorujących je zjednoczeń oraz niektórych innych gałęzi gospodarki, (Monitor Polski Nr 10, poz. 65) zwanej dalej „uchwałą" dotyczące przedsiębiorstw przemysłowych i dyrektorów przedsiębiorstw przemysłowych stosuje się odpowiednio do kombinatów przemysłowych i dyrektorów kombinatów przemysłowych — z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego zarządzenia.

§ 3. 1. Przy podziale określonego w planie na dany rok funduszu płac robotników, dyrektor zakładu przemysłowego wchodzącego w skład kombinatu może — w uzgodnieniu z dyrektorem kombinatu działającym w ramach uprawnień określonych dla dyrektora przedsiębiorstwa w § 3 ust. 1 i 2 uchwały — tworzyć lub podwyższać fundusz premiowy z przeznaczeniem na premie, o których mowa w § 3 ust. 1 uchwały.

2. Decyzje w sprawie tworzenia lub podwyższenia oraz przeznaczenia funduszu premiowego, podejmuje dyrektor zakładu w porozumieniu z radą zakładową.

§ 4. Uprawnienia dyrektorów przedsiębiorstw wynikające z § 3 ust 3 i 5 uchwały, przysługują odpowiednio dyrektorom zakładów wchodzących w skład kombinatu.

§ 5. 1. Przepisy § 4 uchwały z uwzględnieniem postanowień zawartych w ust. 2 i 3 stosuje się do zakładów przemysłowych wchodzących w skład kombinatów o ile wobec banku rozliczają samodzielnie fundusz płac.

2. 25% oszczędności osobowego funduszu płac, o których mowa w § 4 ust. 1 uchwały, zakłady przemysłowe wchodzące w skład kombinatu przekazują do zarządu kombinatu z przeznaczeniem na:

— pokrycie uzasadnionych przekroczeń funduszu płac robotników w zakładach wchodzących w skład kombinatu,
— wyrównanie utraty lub zmniejszenia premii robotników w tych zakładach wchodzących w skład kombinatu, w których nastąpiło to wskutek działania czynników niezależnych od zakładu,
— dodatkowe premie dla robotników w zakładach wykazujących szczególne osiągnięcia.

3 Dyrektor zjednoczenia w oparciu o uchwałę kolegium zjednoczenia oraz w uzgodnieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego może ustalić, że część oszczędności, o których mowa w ust. 2, podlega przekazywaniu do zjednoczenia — na cele określone w § 4 ust. 4 uchwały.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się w odniesieniu do kombinatów nadzorowanych bezpośrednio przez ministrów.

§ 6 Dyrektorzy wielozakładowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, w skład których wchodzą zakłady lub wydziały produkcyjne będące na pełnym wewnętrznym rozrachunku gospodarczym samodzielnie rozliczające wobec banku fundusz płac, mogą w uzgodnieniu z dyrektorem zjednoczenia oraz w porozumieniu z właściwą instancją związku zawodowego — zastosować przepisy zarządzenia w podległych zakładach i wydziałach produkcyjnych.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 stycznia 1971 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

6.

WYJAŚNIENIE Nr 3
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 23 marca 1971 r.

dotyczące stosowania postanowień uchwały Nr 24/71 Rady Ministrów zmieniającej uchwałę w sprawie norm i zasad wydawania deputatów węglowych.

1. Zgodnie z przepisem § 1 uchwały Nr 24/71 Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1971 r. zmieniającej uchwałę w sprawie norm i zasad wydawania deputatów węglowych pracownicy i renciści, uprawnieni do deputatu węglowego w ekwiwalencie pieniężnym, otrzymują ekwiwalent obliczony według ceny 550 zł za 1 tonę węgla.

2. W celu zabezpieczenia właściwej ewidencji ponoszonych przez zakłady pracy kosztów deputatów węglowych a także dla prawidłowego określenia poziomu płac pracowników należy wartość deputatu węglowego tak w planie funduszu płac jak i w listach płac ustalać według ceny 550 zł za 1 tonę, niezależnie od tego czy deputat jest wydawany w naturze czy w ekwiwalencie pieniężnym.

3. Przepis § 2 powołanej wyżej uchwały wprowadza zasadę częściowego zwolnienia od podatku od wynagrodzeń wartości deputatów węglowych, które zgodnie z obowiązującymi postanowieniami przysługują pracownikom w naturze. Zasadę tę realizuje się przez przyjmowanie przy ustalaniu podstawy wymiaru podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne wartości deputatu węglowego, wydawanego w naturze w kwocie dotychczasowej tj. przeliczonej wg ceny 500 zł za 1 tonę.

4. Częściowe zwolnienie od podatku od wynagrodzeń, omówione w ust. 3, stosuje się również do wartości węgla deputatowego przysługującego pracownikowi w naturze, a który pracownik zgłosił do wykupu przez zakład pracy lub nie pobrał w obowiązujących terminach.
5. W przypadkach, gdy na podstawie odrębnych przepisów pracownicy uprawnieni do deputatu węglowego w naturze otrzymują w zakładach pracy talony na węgiel do realizacji w składach DBO a równocześnie równowartość pieniężną na wykup tego węgla, należy obecnie dokonywać wypłat w kwocie 550 zł za 1 tonę przy zastosowaniu ulgowego opodatkowania na zasadach omówionych w ust 3.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

7.

ZARZĄDZENIE Nr 15

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 31 marca 1971 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników ośrodków włączonych do zjednoczeń.

Na podstawie § 3 zarządzenia Nr 93 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 1971 r. w sprawie organizacji ośrodków działających przy przedsiębiorstwach a realizujących zadania zjednoczeń, zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do pracowników, którzy zgodnie z zarządzeniem Nr 93 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 1970 r. zostali przeniesieni do pracy w centrali zjednoczeń lub w ośrodkach branżowych podporządkowanych bezpośrednio zjednoczeniom.

§ 2. 1. Pracownicy, o których mowa w § 1, otrzymują wynagrodzenie, ustalone w trybie przewidzianym przepisami, wg zasad obowiązujących w jednostkach, do których zostali przeniesieni.

2. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego łącznie z planowaną premią (ust. 1), powinna być ustalona na poziomie wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników zatrudnionych na stanowiskach analogicznych w jednostkach, do których pracownicy określeni w ust. 1 zostali przeniesieni.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

8.

ZARZĄDZENIE Nr 19

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 18 maja 1971 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w stołówkach pracowniczych prowadzonych we własnym zakresie przez jednostki budżetowe.

Na podstawie § 10 ust. 1 uchwały nr 387 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach gastronomicznych, zmienionej uchwałą nr 14/69 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1969 r., w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 5 zarządzenia nr 8 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 12 kwietnia 1965 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w stołówkach pracowniczych prowadzonych we własnym zakresie przez jednostki budżetowe (Dz. Urz. KPiP z 1965 r. nr 2, poz. 7 i z 1967 r. nr 6, poz. 12) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 wyrazy „15%" zastępuje się wyrazami „25%",
2) w ust. 3 wyrazy „25%" zastępuje się wyrazami „40%".

§ 2. Wprowadzenie w życie postanowień niniejszego zarządzenia nie może spowodować przekroczenia planowanego funduszu płac.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

9.

ZARZĄDZENIE Nr 20

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 18 maja 1971 r.

w sprawie dodatkowego wynagradzania niektórych pracowników domów wczasowych świadczących usługi dla konsumentów nie będących mieszkańcami domów wczasowych oraz niektórych pracowników stołówek i bufetów przyzakładowych wydających posiłki turystom i wczasowiczom.

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. nr 23, poz. 133 z późn. zmianami) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Domami wczasowymi w rozumieniu niniejszego zarządzenia są domy wczasowe prowadzone przez Fundusz Wczasów Pracowniczych, branżowe związki zawodowe i zakłady pracy.

2. Stołówkami i bufetami przyzakładowymi w rozumieniu niniejszego zarządzenia są stołówki i bufety wydające posiłki pracownikom, a prowadzone przez zakłady pracy lub organizacje handlowe na zlecenie zakładów pracy.

§ 2. 1. Pracownicy domów wczasowych wydających posiłki dla konsumentów nie będących mieszkańcami domów wczasowych oraz pracownicy stołówek i bufetów przyzakładowych wydających posiłki turystom i wczasowiczom mogą otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie miesięczne.

2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, może być przyznane następującym pracownikom:

1) kierownikowi domu wczasowego, stołówki lub bufetu przyzakładowego i jego zastępcy,
2) pracownikom bezpośrednio zatrudnionym przy przygotowywaniu i wydawaniu poosiłków,
3) pracownikom zaopatrzenia i bezpośredniego nadzoru nad żywieniem w domu wczasowym, stołówce lub bufecie przyzakładowym.

§ 3. 1. Za posiłki wydawane przez domy wczasowe konsumentom nie będącym mieszkańcami tych domów, należy pobierać obowiązującą opłatę z dodatkiem 5%.

2. Za posiłki wydawane przez stołówki lub bufety przyzakładowe turystom i wczasowiczom, należy pobierać opłatę ustaloną dla osób nie będących pracownikami zakładu pracy prowadzącego stołówkę lub bufet i nie korzystających z wyżywienia na podstawie umów między zakładami pracy — z dodatkiem 5%.

§ 4. 1. Wpływy z dodatku, o którym mowa w § 3, stanowią nielimitowany osobowy fundusz płac i przeznaczone są na dodatkowe wynagrodzenie dla pracowników określonych w § 2, z tym że dla pracowników bezpośredniego nadzoru nad żywieniem w domach wczasowych, stołówkach i bufetach przyzakładowych można przeznaczyć nie więcej niż 5% tego funduszu.

2. Z funduszu, o którym mowa w ust. 1, należy wypłacać również wynagrodzenie dla pracowników za pracę w godzinach nadliczbowych związaną z obsługą konsumentów nie będących mieszkańcami domów wczasowych oraz obsługę turystów i wczasowiczów korzystających z posiłków w stołówkach i bufetach przyzakładowych.

§ 5. 1. Wysokość indywidualnych dodatkowych wynagrodzeń (§ 2) powinna być ustalona proporcjonanie do miesięcznych płac zasadniczych pracowników, a w uzasadnionych przypadkach może być zróżnicowana w zależności od zakresu i wkładu pracy poszczególnych pracowników.

2. Wysokość indywidualnych miesięcznych wynagrodzeń dodatkowych nie może przekraczać:

1) dla kierownika domu wczasowego, stołówki lub bufetu przyzakładowego — 30% miesięcznej płacy zasadniczej,

2) dla pozostałych pracowników — 25% miesięcznej płacy zasadniczej.

3. Szczegółowe zasady dodatkowego wynagradzania pracowników, o których mowa w § 2, ustalą właściwe jednostki nadrzędne.

§ 6. Wydawanie posiłków konsumentom nie będących mieszkańcami domów wczasowych oraz turystom i wczasowiczom nie powinno obniżyć poziomu i jakości usług świadczonych przez domy wczasowe oraz stołówki i bufety przyzakładowe.

§ 7. Zaleca się naczelnym organizacjom społecznym oraz centralnym organizacjom spółdzielczym stosowanie niniejszego zarządzenia.

§ 8. Tracą moc wytyczne nr 13 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 18 maja 1968 r. w sprawie dodatkowego wynagradzania niektórych pracowników domów wczasowych świadczących usługi dla konsumentów nie będących mieszkańcami domów wczasowych (Dz. Urz. KPiP nr 4, poz. 6).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

Redakcja i Administracja: Komitet Pracy i Płac, Warszawa, ul. Chopina 1

WARUNKI PRENUMERATY

Prenumerata roczna wynosi złotych 40,—. Wpłaty za prenumeratę na rok 1972 (tylko całoroczną) urzędy, instytucje i zakłady pracy mogą zamawiać wyłącznie w Oddziałach i Delegaturach „Ruch" znajdujących się we wszystkich miastach i wojewódzkich i powiatowych — w nieprzekraczalnym terminie do dnia 25 listopada 1971 r.

Prenumeratorzy indywidualni mogą dokonywać wpłat na prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub wnosić opłaty na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Korportażu Prasy i Wydawnictw „RUCH" — Warszawa, ul. Towarowa 28 — w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Pojedyńcze egzemplarze można nabywać tylko w Centrali Korportażu Prasy i Wydawnictw „RUCH" — Warszawa, ul. Towarowa 28 — na zamówienia.

Wszelkie reklamacje dotyczące prenumeraty i zamówień, należy składać do placówek „Ruch" lub urzędów pocztowych w których opłacona została prenumerata dziennika.

Komitet Pracy i Płac nie przyjmuje wpłat na prenumeratę i nie prowadzi sprzedaży dziennika.

Cena zł 2,50

„Gryf" Targowa 48, z. 500/1259/71, n. 20 000.